

Forrige gang snakket jeg om menighet, og det tenkte jeg at jeg skulle gjøre også i dag. Sist gang snakket jeg om hvordan menighet er motgift mot ensomhet, og en berikelse for dem som er med. Jeg snakket om fellesskap og hvordan det ser ut, og om viktigheten av å høre til i en mindre gruppe hvor vi kan dele liv med hverandre. Hvis du ikke fikk den med deg kan du lese den på hjemmesiden vår, lillesandmisjonskirke.no under «fokus» - der vil vi prøve å legge ut prekenes, oppsummeringer eller noen tanker rundt det som har vært tema på gudstjenesten hver måned.

Mens jeg har forberedt meg til denne prekenen har jeg tenkt mye på menighet og hva det innebærer, jeg har også tenkt en del på selve ordet menighet – for hva kan det fortelle oss om hva det vil si å være med i en menighet?

Menighet (av middelnedertysk *menheit*, fellesskap) er et lokalt geografisk distrikt innen en [religion](#), med medlemmer som bor på et bestemt sted og kommer sammen i samme forsamlingshus.

Ordet menighet kan også sikte til en større gruppe religiøse mennesker. Det kan brukes om et helt [trossamfunn](#) med alle dets medlemmer.

I overført (ikke religiøs) betydning kan ordet også brukes om en gruppe personer med samme mening eller felles sak som de står for.

SNL:

Menighet, samfunn av trosfeller.

Menighet brukes i ulike betydninger: dels i samme betydning som kirke, totaliteten av de troende, dels om det enkelte steds kristne, lokalmenighet, sognemenighet, dels også om ikke-kristne trossamfunn.

I negativ betydning brukes ordet om en krets som kritikkøst flokker seg om en person eller en sak.

*Menighet kommer fra det danske *menhed*, etter mnty. *Menheit*, som tilsvarer det latinske *communitas*, som betyr 'fellesskap'.*

(Communitas er et fellesskap der alle er likeverdige, uavhengig av sosial status og rang)

I Apgj. står det om de første kristne – den første menigheten, og hva de gjorde.

Apgj. 2, 42-47

De holdt seg trofast til apostlenes lære og fellesskapet, til brødsbrytelsen og bønnene. Hver og en ble grepet av ærefrykt, og mange under og tegn ble gjort av apostlene. Alle de troende holdt sammen og hadde alt felles. De solgte eiendommene sine og det de ellers eide, og delte ut til alle etter som hver enkelt trengte det. Hver dag holdt de trofast sammen på tempelplassen, og i hjemmene brøt de brødet og spiste sammen med oppriktig og hjertelig glede. De sang og loypriste Gud og var godt likt av hele folket. Og hver dag la Herren til nye som lot seg frelse.

Og i 2. kor 8,5 står det

Og de ga ikke bare slik vi håpet, men de ga seg selv, først til Herren og så til oss, slik Gud vil det.

Noen ganger når jeg leser i Bibelen så er det ting som på en måte hopper frem som jeg kanskje ikke har lagt veldig merke til før. Vi leste nettopp at de holdt seg trofaste til apostlenes lære, fellesskapet, brødsbrytelse og bønner, de gav seg selv først til Gud så til oss/menigheten. De sang og lovpriste Gud og var både i hjemmene og på Tempelplassen/i offentlighet. De holdt sammen, hadde alt felles, spiste sammen, delte av sin overflod, hjalp hverandre. Alt dette gjorde med **oppriktig og hjertelig glede!** Truls Åkerlund skrev en bok som heter «Gud i kirkeasyl – på tide å få ham ut derfra?», og jeg synes den tittelen er utrolig beskrivende. Jeg tenker at mange ganger er vi kristne kanskje redde for å ta Gud med ut i hverdagen, å gi oss helt til Ham innebærer at vi skiller oss litt ut fra dem som ikke tror. Kanskje er vi litt redde for hvordan vi blir oppfattet av andre. Det som virkelig slo meg i denne teksten i dag er dette: De sang og lovpriste Gud og var **godt likt av hele folket!**

Når vi gir oss helt til Gud vil det prege livene våre – Guds kjærlighet vil strømme inn i våre liv, og gjennom oss til andre mennesker. Det er det som blir lagt merke til i det vi leser her. De første kristne, preget av Guds kjærlighet, levde i *communitas*, i et fellesskap der alle var likeverdige, og derfor delte de som hadde mye med dem som hadde lite. I menighet, slik den er ment å være, vil dette fellesskapet være det andre mennesker ser. Det vil være en kraft som trekker mennesker mot Gud, fordi alle mennesker lever med en iboende lengsel etter Ham. Det blir ekstra tydelig når vi gjennomgår vonde ting eller opplever stor sorg – da fylles kirkene, da ber vi selv om vi kanskje ikke vanligvis ser på oss selv som kristne.

Vi leste at de gav seg selv til Gud og til menigheten – hvordan ser det ut å gi seg til menigheten? Eller – hvorfor skal vi gi oss til menigheten? Jesus modellerte for oss hvordan leve i fellesskap – han hadde en liten gruppe med medvandrere – tre av dem var hans nærmeste medarbeidere, de han delte sorgen med i Getsemane. Så hadde han et litt større fellesskap, 12 disipler som han utrustet til å være ledere. Da han reiste til Himmelen ser vi at det var en menighet på rundt 120 mennesker som var samlet i øvresalen og ventet på det som skulle komme.

I en bok som Astri holder på å lese som heter « Flame of Love, a Theology of the Holy Spirit» står det følgende:

«John Donne hadde rett når han sa at ingen mann er en øy, fordi selvet er en skjør blomst som krever en sosial kontekst/sammenheng for å blomstre. Et barn som blir oppfostret av ulver blir ikke en person, selv om potensialet til å bli en er der. Tilsvarende blir man en kristen av å komme i kontakt med menigheten – gjennom å høre de gode nyhetene og å møte Guds tilstedeværelse i menneskene der, eller på andre måter. Hadde ikke menigheten eksistert hadde det ikke fantes noen kristne heller. Menigheten er et Guds sakrament som bringer Guds nærvær til oss.»

Jesus er grunnlaget for menigheten, og han la grunnlaget for den gjennom å utruste sine disipler. Gjennom den oppriktige og hjertelige gleden de utviste da de delte alt med dem rundt seg spredte menigheten seg til alle verdenshjørner, også hit langt i nord til oss. Å gi seg helt til menigheten handler om å dele liv med andre. Det handler om å investere i noe som er større enn oss selv, og når vi gjør det får vi så mye tilbake. Fordi vi har fått så mye kan vi med oppriktig og hjertelig glede dele med andre. For å gjenta noe jeg sa sist gang: Ved å gi deg, først til Gud og så til det menighetsfellesskapet han leder deg til, blir du selv beriket.

Det å gi seg til et menighetsfellesskap hvor Jesus er i sentrum, er en vei ut av ensomhet. Og det gir en frihet til den som gir seg til det.

Å bli en kristen er ikke å invitere Jesus inn i mitt liv, mitt rike, for at han skal velsigne det og gjøre det enda bedre for meg. Nei; å bli en kristen er å ta imot invitasjonen fra Jesus om å gi hele livet vårt til Han, og bli en del av Hans rike. Da vil vi oppleve glede vi aldri har opplevd før, og velsignelser vi ikke visste fantes, men ikke med oss selv i sentrum; Han vil være sentrum. Vi må først oppgi vår rolle som sjef og Konge i eget liv, og bøye oss for Ham. Men når vi gjør det, så får vi del i hans identitet, hans rike, hans autoritet og vi trenger ikke bøye oss for noen annen makt i universet!

Å gi seg helt til menigheten handler om å investere av din tid inn i fellesskapet, bidra med det du har lyst og gaver til – liker du å bake eller pynte kan du bidra med det. Liker du å synge, eller kanskje du kan tenke deg å dele noe fra livet ditt, kan du bidra med det. Det er også en investering når du kommer på samlingene våre og deltar i fellesskapet, når du kommer med livet ditt i smågruppene våre. I fortellingen fra barneboka så vi at hvis man står alene i å fullføre visjonen blir det tungt og kanskje man føler at arbeidet er tungt og vanskelig fordi det faktisk var noen andre som var skapt til å gjøre det, men de ville ikke være med. Det som er så bra med menighet er at alle kommer sammen og gjør sin lille del, og det blir til sammen noe utrolig vakkert og stort. Gud har valgt å bruke oss på den måten, så vi sammen kan gi Ham ære istedenfor å løfte oss selv opp. Det gir også fred i møte med prestasjonskrav.

Det er ikke sikkert du har opplevd det sånn i menighet, i noen sammenhenger er det sånn at hvor mye du engasjerer deg i kirka uttrykker hvor høyt du elsker Gud. Det er ikke sånn det skal være. Det er spennende å finne ut hvilke gaver Gud har lagt ned i deg, og på hvilke måter du kan utfylles av menneskene rundt deg. Fokus skal være på Jesus, og ikke på hvor langt folk strekker seg.

Å gi seg til menigheten handler også om å investere økonomisk. Til nå har vi ved hjelp av støtte-menigheter og givertjeneste kunne kjøpe dette anlegget, pianoet, den flotte tilhengeren vi har der ute, og vi har kunnet leie disse lokalene til samlingene våre.

Å gi seg helt til menigheten handler også om å melde seg inn og bli medlem, å vise offentlig at man tilhører, og få mulighet til å være med å ta avgjørelser om hvordan akkurat denne menigheten skal være.

Sist snakket jeg om ordet medlem. Communitas-fellesskapet blir i Bibelen beskrevet som kroppen til Jesus, og det å være et med-lem:

1. kor 12,12-27

12 Slik kroppen er én selv om den har mange lemmer, og alle lemmene utgjør én kropp enda de er mange, slik er det også med Kristus. 13 For med én Ånd ble vi alle døpt til å være én kropp, enten vi er jøder eller grekere, slaver eller frie, og alle fikk vi én Ånd å drikke. 14 For kroppen består ikke av én kroppsdel, men av mange. 15 Om nå foten sier: «Fordi jeg ikke er hånd, hører jeg ikke med til kroppen», så er den like fullt en del av den. 16 Om øret sier: «Fordi jeg ikke er øye, hører jeg ikke med til kroppen», så er det like fullt en del av den. 17

Hvis hele kroppen var øye, hvor ble det da av hørselen? Hvis det hele var hørsel, hvor ble det av luktesansen? 18 Men nå har Gud gitt hvert enkelt lem sin plass på kroppen slik han ville det. 19 Hvis det hele var én kroppsdel, hvor ble det da av kroppen? 20 Men nå er det mange kroppsdel, men bare én kropp. 21 Øyet kan ikke si til hånden: «Jeg trenger deg ikke», eller hodet til føttene: «Jeg har ikke bruk for dere». 22 Tvert imot! De delene av kroppen som synes å være svakest, nettopp de er nødvendige. 23 De kroppsdelene som vi synes er mindre ære verdt, dem gir vi desto større ære. Og de delene vi føler skam ved, kler vi desto mer sømmelig; 24 de andre trenger det ikke. Men nå har Gud satt sammen kroppen slik at det som mangler ære, får mye ære, 25 for at det ikke skal bli splittelse i kroppen, men alle lemmene ha samme omsorg for hverandre. 26 For om ett lem lider, lider alle de andre med. Og om ett lem blir hedret, gleder alle de andre seg.

27 Dere er Kristi kropp, og hver av dere et lem på ham.

Jesus er hodet, Han er Herre. Paulus skriver i sitt brev til Kolosserne:

18 Han er hodet for kroppen, som er kirken.

*Han er opphavet,
den førstefødte fra de døde,
så han i ett og alt kan være den fremste.*

Vi får være med-lem på Jesu kropp, vi får ta del i et fellesskap der alle er like mye verd, ingen står høyere enn andre, ingen tjeneste er viktigere enn andre, vi kan dele alt, være der for hverandre, hjelpe hverandre og glede oss sammen over ting som går bra. På spansk sier de ofte «Mi casa es su casa» Mitt hus er ditt hus, det er fellesskap.

Vi ønsker å være en sunn kirke, en kirke der kroppen er i kontakt med hodet, der alle lemmene får delta og fungerer. Det er veldig befriende at vi er skapt til å utfylle andre, til å finne din plass på kroppen. I verden rundt oss skal vi liksom være alt, det er et voldsomt press på å lykkes på alle områder – i kirka, i menigheten, er vi kalt til å være oss selv og utfylle hverandre. Til å bidra med våre gaver og evner. Vi skal være forskjellige. Se på alle disse fine koppene våre – de har samme visjon, men forskjellige farger. Tenk så kjedelig om alle hadde vært samme farge, nå er det mye mer fargerikt her. På samme måte kan dere se dere rundt og se på de andre, vi er et flott fellesskap av veldig forskjellige mennesker.

Vi kan lære av de første kristne - først og fremst holdt de fast Jesus som sin frelser og Herre, og Guds kjærlighet til dem gjennom Jesus. Men for å stadig kunne erfare mer av denne kjærligheten og vokse i relasjonen til Gud og til mennesker, så gav de seg til hverandre som en storfamilie. De holdt fast på fellesskapet; både et offentlig storfellesskap, og livsnære fellesskap i hjemmene. Det samme vil vi gjøre; vi vil gi oss til hverandre som en storfamilie, og komme sammen for å feire Gud og livet vi har med Ham her på gudstjenestene, og vi vil møtes i hjemmene for å fordype relasjonene våre og kunne vokse mer lik Jesus.